Rättsfallssamlingen

DOMSTOLENS DOM (första avdelningen)

den 10 juli 2019*

”Överklagande – Skadeståndstalan mot Europeiska kommissionen – Kommissionens beslut att avbryta ett samarbete inom ramen för nätverket Team Europe – Ersättning för skadan – Invändning om rättegångshinder som framställts av kommissionen – Tvistens avtalsrättsliga eller utomobligatoriska karaktär”

I mål C-19/18 P,

angående ett överklagande enligt artikel 56 i stadgan för Europeiska unionens domstol, som ingavs den 5 januari 2018,

VG, som trätt i stället för MS, företrädd av L. Levi, avocate,

klagande,

i vilket den andra parten är:

Europeiska kommissionen, företrädd av I. Martínez del Peral, C. Ehrbar och B. Mongin, samtliga i egenskap av ombud,

svarande i första instans

meddelar

DOMSTOLEN (första avdelningen)

sammansatt av avdelningsordföranden J.-C. Bonichot, samt domarna C. Toader (referent), A. Rosas, L. Bay Larsen och M. Safjan,

generaladvokat: G. Pitruzzella,

justitiesekreterare: A. Calot Escobar,

efter det skriftliga förfarandet,

och efter att den 11 april 2019 ha hört generaladvokatens förslag till avgörande,

följande

* Rättegångsspråk: franska.

Dom

1 VG, som har trätt i stället för MS, har yrkat att domstolen ska upphäva det beslut som meddelades av Europeiska unionens tribunal den 31 maj 2017, MS/kommissionen (T-17/16, ej publicerat, EU:T:2017:379) (nedan kallat det överklagade beslutet). Genom detta beslut ogillade tribunalen MS talan om att kommissionen skulle förpliktas att ersätta den skada som klaganden lidit till följd av beslutet att avbryta samarbetet inom ramen för nätverket Team Europe.

Tillämpliga bestämmelser

2 I artikel 268 i fördraget föreskrivs följande:

”Europeiska unionens domstol ska vara behörig att avgöra tvister om sådant skadestånd som avses i artikel 340 andra och tredje styckena.”

3 Artikel 340 FEUF har följande lydelse:

”Unionens avtalsrättsliga ansvar ska regleras av den lagstiftning som är tillämplig på avtalet i fråga.

Vad beträffar utomobligatoriskt ansvar ska unionen ersätta skada, som orsakats av dess institutioner eller av dess anställda under tjänsteutövning, i enlighet med de allmänna principer som är gemensamma för medlemsstaternas rättsordningar.

…”

Bakgrund till tvisten

4 Team Europe är ett lokalt kommunikationsnätverk vars huvudsakliga syfte är att biträda kommissionens representationer i deras kommunikation angående europeisk politik på lokal nivå och vars medlemmar agerar som föreläsare, moderatorer, evenemangsledare och experter på kommunikation.

5 Dessa föreläsare är knutna till kommissionen genom en ”förklaring om samförstånd och anslutning till Team Europe”. Denna förklaring ger varje part rätt att, när som helst, skriftligt säga upp avtalet utan att några andra villkor behöver vara uppfyllda. Medlemmarna i nätverket Team Europe avlönas inte av kommissionen. Med hänsyn till den tillgängliga budgeten ska kommissionen emellertid utan kostnad tillhandahålla medlemmarna en stödtjänst, som består av samordningsmöten, seminarier, en internetplattform och kommunikationsverktyg, för att hjälpa dem i deras arbete som föreläsare. Enligt förklaringen om samförstånd och anslutning till Team Europe anges vidare att medlemmarna i nätverket Team Europe ska agera på frivillig grund, och att de kan acceptera att arrangörerna av de evenemang i vilka de deltar återbetalar deras utlägg eller betalar en rimlig ersättning.

6 MS var medlem i nätverket Team Europe mellan den 20 juli 2011 och den 10 april 2013 med stöd av förklaringen om samförstånd och anslutning till Team Europe mellan parterna i tvisten, vilken undertecknades i Paris (Frankrike) den 8 juli 2011 (nedan kallad överenskommelsen) av chefen för kommissionens representation i Frankrike och i Montpellier (Frankrike) den 20 juli 2011 av MS. Enligt denna förklaring skulle MS anslutning till nätverket Team Europe upphöra den 30 juni 2014. Den 10 april 2013 informerade chefen för kommissionens representation i Frankrike den berörde per telefon om att samarbetet med honom inom detta nätverk hade avbrutits. Detta beslut bekräftades därefter genom skrivelse med motiveringen att han inom ramen för sin verksamhet hade uppträtt olämpligt i förhållande till deltagare.

7 Det skäl som framfördes av chefen för kommissionens representation i Frankrike var att han hade mottagit ett klagomål avseende MS uppträdande som kom från kvinnor som hade deltagit i en konferens eller en workshop inom nätverket Team Europe.

Förfarandet vid tribunalen och det överklagade beslutet

8 MS ansökte, genom handling som inkom till tribunalens kansli den 11 januari 2016, om rättshjälp i syfte att väcka skadeståndstalan.

9 Genom beslut av den 3 maj 2016, MS/kommissionen (T-17/16 AJ, ej publicerat, EU:T:2016:446), av tribunalens ordförande beviljades han rättshjälp.

10 MS väckte, genom ansökan som inkom till tribunalens kansli den 19 juli 2016, skadeståndstalan vid tribunalen.

11 MS har yrkat att tribunalen ska

– fastställa att kommissionen har ett utomobligatoriskt skadeståndsansvar,

– förplikta kommissionen att ersätta den ideella skada som han lidit till följd av institutionens felaktiga handlande, vilken uppskattas till 20 000 euro,

– ålägga kommissionen att publicera en skrivelse i vilken den framför en ursäkt till klaganden och återtar klaganden i nätverket Team Europe,

– anmoda kommissionen att förete de handlingar som kommissionen förklarat vara konfidentiella och på vilka kommissionen har grundat sitt beslut att avbryta samarbetet inom nätverket Team Europe, och

– förplikta kommissionen att ersätta rättegångskostnaderna.

12 Genom särskild handling, som ingavs den 6 oktober 2016, framställde kommissionen en invändning om rättegångshinder enligt artikel 130 i tribunalens rättegångsregler och yrkade att klaganden skulle förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna.

13 I sitt yttrande angående invändningen om rättegångshinder, vilket inkom till tribunalens kansli den 21 november 2016, yrkade MS att tribunalen skulle avslå invändningen.

14 Genom det överklagade beslutet biföll tribunalen invändningen om rättegångshinder med stöd av artikel 126 i tribunalens rättegångsregler. Tribunalen fann att föremålet för talan i själva verket var ett yrkande om skadestånd av avtalsrättslig karaktär. Eftersom förklaringen om samförstånd inte innehöll någon klausul om behörig domstol, förklarade den sig sakna behörighet.

Förfarandet vid domstolen och parternas yrkanden

15 Genom beslut av den 30 november 2017 biföll domstolen klagandens begäran om rättshjälp.

16 Klaganden har yrkat att domstolen ska

– upphäva det överklagade beslutet,

– följaktligen återförvisa målet till tribunalen för prövning i sak av talan i första instans eller, om domstolen finner att målet är färdigt för avgörande, bifalla klagandens yrkanden i första instans, och

– således fastställa att kommissionen har ett utomobligatoriskt skadeståndsansvar på grundval av artikel 268 FEUF och artikel 340 andra stycket FEUF,

– förordna att de handlingar som förklarats konfidentiella av kommissionen och som utgör nödvändigt stöd för beslutet att avbryta samarbetet inom nätverket Team Europe ska företes,

– förplikta kommissionen att ersätta den ideella skada som orsakats av kommissionens rättsstridiga handlande och som i överensstämmelse med rätt och billighet (*ex aequo et bono*) uppskattas till 20 000 euro,

– ålägga kommissionen att publicera ett brev i vilket den framför en ursäkt till klaganden samt återta klaganden i Team Europe, och

– förplikta kommissionen att ersätta samtliga rättegångskostnader i båda instanserna.

17 Domstolen underrättades genom skrivelse av den 21 februari 2018 om att MS avlidit den 16 februari 2018 och om VG:s beslut att träda i stället för MS.

18 I sin replik av den 28 maj 2018 återkallade VG yrkandet om att MS skulle återtas i tjänst inom nätverket Team Europe.

Prövning av överklagandet

19 Till stöd för sitt överklagande har VG anfört två grunder, vilka avser dels en felaktig rättstillämpning vid den rättsliga kvalificeringen av talan om ersättning och ett åsidosättande av motiveringsskyldigheten, dels en felaktig rättstillämpning vid den rättsliga kvalificeringen av samförståndsförklaringen, ett åsidosättande av motiveringsskyldigheten samt missuppfattning av de faktiska omständigheterna.

Den första grunden, beaktad i sin helhet, och den första och den andra delen av den andra grunden, beaktade i ett sammanhang, vilka avser felaktig rättstillämpning vid kvalificeringen av talan och åsidosättande av motiveringsskyldigheten

Parternas argument

20 Vad för det första gäller det påstådda åsidosättandet av motiveringsskyldigheten, har klaganden hävdat att tribunalen först och främst inte har förklarat varför yrkandet om ersättning med nödvändighet har ett samband med tolkningen av samförståndsförklaringen, trots att det beteende som detta yrkande avser inte utgör ett åsidosättande av det påstådda avtalet utan ett åsidosättande av MS grundläggande rättigheter vid handläggningen av klagomålet mot honom, vilket innebär att tolkningen av denna förklaring inte är nödvändig för att pröva detta yrkande, i den mening som avses i punkt 80 i domen av den 18 april 2013, kommissionen/Systran och Systran Luxembourg (C-103/11 P, EU:C:2013:245).

21 Vidare framgår det inte av det överklagade beslutet varför tribunalen ansåg att kommissionens behandling av det klagomål som riktades mot MS med nödvändighet har ett samband med tolkningen av samförståndsförklaringen. Denna förklaring innehåller inte några bestämmelser om hur eventuella klagomål ska behandlas eller någon skyldighet för kommissionen att motivera avståendet från att

samarbeta med en föreläsare inom nätverket Team Europe. De rättsregler som enligt VG har åsidosatts, däribland de grundläggande rättigheterna, är tillämpliga oberoende av vad som angavs i samförståndsförklaringen.

22 Slutligen lämnade tribunalen vissa delar av VG:s talan obesvarade och kontrollerade inte objektivt och vid en helhetsbedömning, mot bakgrund av de olika uppgifterna i målet, om det förelåg ett avtalsförhållande, i enlighet med vad som krävs enligt domen av den 18 april 2013, kommissionen/Systran och Systran Luxembourg (C-103/11 P, EU:C:2013:245).

23 VG har även hävdat att tribunalen åsidosatte sin motiveringsskyldighet vad gäller kvalificeringen av samförståndsförklaringen.

24 Vad för det andra gäller den felaktiga rättstillämpning som tribunalen påstås ha gjort sig skyldig till genom att kvalificera den talan som väckts som ”avtalsrättslig” har VG i huvudsak gjort gällande att tribunalen gjorde fel när den slog fast att förklaringen var ett ”avtal”, trots att det snarare rör sig om riktlinjer som inte är bindande och som ensidigt fastställts av kommissionen och som reglerar hur nätverket Team Europe fungerar. Kommissionen har aldrig hävdat att förhållandet var avtalsrättsligt, vilket framgår av punkt 21 i kommissionens yttrande till Europeiska ombudsmannen och av punkt 15 i beslutet av den 3 maj 2016, MS/kommissionen (T-17/16 AJ, ej publicerat, EU:T:2016:446), genom vilket tribunalen prövade MS ansökan om rättshjälp. Samförståndsförklaringen innehåller endast en sammanfattning av de rättigheter och skyldigheter som reglerar nätverket Team Europe och rör inte rättigheterna och skyldigheterna i förhållandet mellan kommissionen och MS. I förklaringen anges inte några påföljder vid åsidosättande av bestämmelserna i den och det görs inte någon hänvisning till tillämplig rätt eller behöriga domstolar. Detta innebär att förklaringen hänför sig mer till vanliga förhållningsregler än till ett rättsligt förhållande mellan de berörda personerna. Kommissionen ändrade sin ståndpunkt i ett sent skede för att göra gällande samförståndsförklaringens avtalsrättsliga karaktär. Den gemensamma partsviljan var aldrig att ingå en ömsesidig förbindelse med stöd av ett avtal. Parternas avsikt är emellertid en avgörande faktor vid kvalificeringen av en rättsakt som ett avtal. Tribunalen gjorde således en felaktig bedömning när den slog fast att det var fråga om ett ”avtal” och åsidosatte sin motiveringsskyldighet.

25 Kommissionen har anfört att talan inte kan vinna bifall såvitt avser den första grunden och den första och den andra delen av den andra grunden.

Domstolens bedömning

26 För det första ska det erinras om att det i EUF-fördraget föreskrivs en kompetensfördelning mellan unionsdomstolarna och de nationella domstolarna när det gäller en talan mot unionen genom vilken det görs gällande att unionen är ansvarig för en skada.

27 När det gäller unionens utomobligatoriska skadeståndsansvar framgår det av artikel 340 andra stycket FEUF, jämförd med artikel 268 FEUF, att tvister avseende ett sådant ansvar omfattas av unionsdomstolarnas behörighet.

28 Vid prövningen av vilken domstol som är behörig att pröva en skadeståndstalan mot unionen, ska det således undersökas huruvida denna talan avser unionens avtalsrättsliga eller utomobligatoriska skadeståndsansvar (dom av den 18 april 2013, kommissionen/Systran och Systran Luxembourg, C-103/11 P, EU:C:2013:245, punkt 61 och där angiven rättspraxis).

29 Unionsdomstolarna kan i detta avseende inte grunda sig enbart på de regler som åberopats av parterna. Åberopandet i förevarande fall av rättsregler som inte följer av ett relevant avtal, men som parterna är bundna av, kan således inte i sig medföra att tvistens avtalsrättsliga karaktär ändras och att tvisten följaktligen inte ska avgöras av den behöriga domstolen. Om så inte var fallet, skulle tvistens art, och

därmed behörig domstol, kunna ändras beroende på vilka bestämmelser som parterna åberopat, vilket skulle strida mot bestämmelserna om de olika domstolarnas materiella behörighet (se, för ett liknande resonemang, dom av den 18 april 2013, kommissionen/Systran och Systran Luxembourg, C-103/11 P, EU:C:2013:245, punkterna 64 och 65 och där angiven rättspraxis).

30 I detta sammanhang är unionsdomstolarna skyldiga att kontrollera huruvida skadeståndstalan avser skadestånd som objektivt och vid en helhetsbedömning har sin grund i ett avtalsförhållande eller som vilar på utomobligatorisk grund. Unionsdomstolarna ska härvidlag, mot bakgrund av en analys av de olika uppgifterna i målet – såsom den rättsregel som påstås ha blivit åsidosatt, vilken typ av skada det är fråga om, det handlande som läggs institutionen till last samt de rättsliga relationerna mellan parterna – kontrollera huruvida det föreligger ett avtalsförhållande mellan parterna som har samband med föremålet för tvisten och som kräver en fördjupad prövning för att tvisten ska kunna lösas (dom av den 18 april 2013, kommissionen/Systran och Systran Luxembourg, C-103/11 P, EU:C:2013:245, punkt 66).

31 För det andra ska det erinras om att tribunalens skyldighet att motivera sina domar enligt artiklarna 36 och 53 första stycket i stadgan för Europeiska unionens domstol inte innebär att tribunalen är skyldig att utforma domskälen så, att samtliga resonemang som parterna i målet fört bemöts vart och ett för sig och på ett uttömmande sätt. Om det klart och tydligt framgår hur tribunalen har resonerat kan motiveringen således vara underförstådd, under förutsättning att den ger de berörda personerna möjlighet att få reda på skälen till varför de ifrågavarande åtgärderna vidtagits och domstolen tillräckligt underlag för att utöva sin kontroll (se, för ett liknande resonemang, dom av den 30 maj 2018, L'Oréal/EUIPO, C-519/17 P och C-522/17 P–C-525/17 P, ej publicerad, EU:C:2018:348, punkt 67 och där angiven rättspraxis).

32 Det ska i förevarande fall först och främst påpekas att tribunalen i punkt 34 i det överklagade beslutet slog fast att det i samförståndsförklaringen fastställs vilka skyldigheter parterna har, hur länge samarbetet ska pågå och hur samarbetet kan avslutas. Tribunalen påpekade särskilt att det i punkt 5 i samförståndsförklaringen anges villkor för ”uppsägning”. Tribunalen fann vidare, i punkt 35 i det överklagade beslutet, att skadeståndsyrkandet hade samband med tolkningen av samförståndsförklaringen, eftersom klaganden inte åberopade några andra rättsakter som hade antagits av kommissionen. Tribunalen fann vidare, i punkt 36 i det överklagade beslutet, att det kritiserade agerandet hade ett direkt samband med ett befintligt avtalsförhållande, vilket ledde till slutsatsen, i punkt 37 i det överklagade beslutet, att sökandens skadeståndsyrkande hade samband med tolkningen av samförståndsförklaringen och, i punkt 38 i det överklagade beslutet, att samförståndsförklaringen gav tvisten en avtalsrättslig karaktär. Slutligen påpekade tribunalen, i punkt 40 i det överklagade beslutet, att samförståndsförklaringen inte innehöll någon skiljedomsklausul och att tvisten därför inte omfattas av unionsdomstolarnas behörighet.

33 Det kan följaktligen konstateras att tribunalen gav en tillräcklig motivering avseende konstaterandet att föremålet för tvisten var av avtalsrättslig karaktär och att de villkor som reglerar unionsdomstolarnas behörighet inte var uppfyllda.

34 Det kan dessutom konstateras att inget av de argument som VG har anfört är ägnat att visa att dessa överväganden är behäftade med rättsliga fel.

35 I synnerhet kan den bedömning som tribunalen gjorde inte vederläggas av den omständigheten att klaganden hänvisat till en formulering i det yttrande som kommissionen tidigare hade gjort till Ombudsmannen och som återgetts i punkt 23 i det överklagade beslutet, enligt vilket kommissionen hade angett att ”medlemmarna i Team Europe inte hade något avtalsförhållande med kommissionen”.

36 Den ståndpunkt som kommissionen tidigare intagit hos Ombudsmannen står inte nödvändigtvis i strid med den invändning om rättegångshinder som kommissionen framfört vid tribunalen.

37 Det ska i detta hänseende påpekas att detta citat är ofullständigt, eftersom det i meningen i dess helhet anges att ”Team Europes medlemmar inte har något avtalsförhållande med kommissionen och inte erhåller någon ersättning eller något bidrag från kommissionen”.

38 Även om det antas att nämnda citat skulle kunna förstås så, att det är uteslutet att det förelåg ett anställningsavtal eftersom det enligt samförståndsförklaringen inte skulle utgå någon ersättning och inte förelåg någon form av anställningsförhållande, utesluter inte avsaknaden av ett sådant avtal mellan kommissionen och medlemmarna i nätverket Team Europe att det föreligger andra skyldigheter som dessa har kommit överens om, vilka innebär att det mellan dem ändå fanns ett förhållande som kunde kvalificeras som ”avtalsrättsligt” (se, analogt, dom av den 14 juli 2016, Granarolo, C-196/15, EU:C:2016:559, punkt 25).

39 Det framgår för övrigt av de överväganden som angetts i Ombudsmannens beslut av den 19 november 2015 att denna har påpekat att ”om kommissionen beslutar att inte fullfölja sitt avtalsförhållande med en expert eller en medlem av kommissionens nätverk, måste den först och främst, innan den fastställer sin slutgiltiga ståndpunkt, ge den berörda personen tillfälle att yttra sig över den planerade åtgärden”.

40 Av detta följer att föremålet för tvisten mellan parterna verkligen avser ett ifrågasättande av uppsägningen och i synnerhet av de omständigheter som utgör grund för kommissionens beslut att avbryta samarbetet mellan MS och nätverket Team Europe.

41 Den omständigheten att sökanden har åberopat ett åsidosättande av grundläggande rättigheter är inte heller ägnad att påverka arten av tvisten mellan parterna.

42 Såsom det erinrats om i punkt 29 i förevarande dom och såsom domstolen också slagit fast i punkt 43 i domen av den 20 maj 2009, Guigard/kommissionen (C-214/08 P, ej publicerad, EU:C:2009:330), kan åberopandet av rättsregler som inte följer av det aktuella avtalet, men som parterna är bundna av, inte i sig medföra att tvistens avtalsrättsliga art ändras och att tvisten följaktligen inte ska avgöras av den behöriga domstolen. Om så inte var fallet, skulle tvistens art och därmed behörig domstol kunna ändras beroende på vilka bestämmelser som parterna åberopar, vilket skulle strida mot bestämmelserna om de olika domstolarnas materiella behörighet.

43 Tribunalen gjorde således en riktig bedömning när den slog fast att unionsdomstolarna inte var behöriga och lämnade en tillräcklig motivering av sin slutsats att det förelåg ett verkligt avtalsrättsligt sammanhang kopplat till föremålet för tvisten.

44 Under dessa omständigheter kan talan inte vinna bifall såvitt avser den första grunden eller den första eller den andra delen av den andra grunden.

Den andra grundens tredje del, vilken avser en missuppfattning av de faktiska omständigheterna

Parternas argument

45 Genom den andra grundens tredje del har klaganden gjort gällande att tribunalen missuppfattade denna när den slog fast att samförståndsförklaringen utgjorde ett avtal utan att definiera den rätt som är tillämplig på samförståndsförklaringen.

46 Kommissionen anser att den andra grundens tredje del inte kan tas upp till sakprövning eller, i andra hand, att talan inte ska bifallas såvitt avser den delgrunden.

Domstolens bedömning

47 Enligt domstolens fasta praxis framgår det av artikel 256.1 FEUF och artikel 58 första stycket i stadgan för Europeiska unionens domstol att ett överklagande ska vara begränsat till rättsfrågor och att tribunalen således är ensam behörig att fastställa och bedöma de relevanta faktiska omständigheterna och bevisningen. Bedömningen av de faktiska omständigheterna och av bevisningen utgör inte – utom i det fall då omständigheterna eller bevisningen har missuppfattats – en rättsfråga som är underställd domstolens prövning i ett mål om överklagande. Det ska utifrån handlingarna i målet vara uppenbart att tribunalen missuppfattat bevisningen eller de faktiska omständigheterna, utan att domstolen ska behöva göra en ny bedömning därav (dom av den 15 maj 2019, CJ/ECDC, C-170/18 P, ej publicerad, EU:C:2019:410, punkt 39 och där angiven rättspraxis).

48 Om en klagande gör gällande att tribunalen har missuppfattat bevisningen, ska klaganden, enligt artikel 256 FEUF, artikel 58 första stycket i stadgan för Europeiska unionens domstol och artikel 168.1 d i domstolens rättegångsregler, ange exakt vilka bevis som tribunalen har missuppfattat och visa de bedömningsfel som klaganden anser har orsakat denna missuppfattning hos tribunalen (dom av den 6 september 2018, Klein/kommissionen, C-346/17 P, EU:C:2018:679, punkt 126 och där angiven rättspraxis).

49 I förevarande fall har klaganden endast kortfattat kritiserat tribunalens resonemang utan att visa att det grundar sig på en missuppfattning av de faktiska omständigheter som har åberopats vid den och som uppenbart framgår av handlingarna i målet.

50 Vidare har klaganden för första gången vid domstolen åberopat argumentet att den tillämpliga rätten inte har identifierats.

51 Ett sådant argument kan emellertid inte tas upp till sakprövning. Enligt artikel 170.1 i rättegångsreglerna får överklagandet inte avse annan sak än den som varit föremål för talan vid tribunalen. I mål om överklagande är domstolen endast behörig att pröva den rättsliga bedömningen av de grunder som åberopats i den lägre instansen. En part kan således inte åberopa en ny grund inför domstolen som denne inte har åberopat vid tribunalen, eftersom detta skulle innebära att vederbörande i sådant fall kunde anhängiggöra en mer omfattande tvist vid domstolen, vilken har en begränsad behörighet i mål om överklagande, än den som tribunalen har prövat (beslutet av domstolens vice ordförande av den 10 januari 2018, kommissionen/RW, C-442/17 P(R), ej publicerat, EU:C:2018:6, punkt 70 och där angiven rättspraxis).

52 Härav följer att talan inte kan vinna bifall såvitt avser den andra grundens tredje del.

53 Mot bakgrund av ovanstående ska överklagandet ogillas i sin helhet.

Rättegångskostnader

54 Enligt artikel 184.2 i domstolens rättegångsregler ska domstolen besluta om rättegångskostnaderna när överklagandet ogillas. Enligt artikel 138.1 i rättegångsreglerna, som enligt artikel 184.1 i dessa regler ska tillämpas i mål om överklagande, ska tappande part förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna om detta har yrkats. Kommissionen har yrkat att VG ska förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna. Eftersom VG har tappat målet, ska kommissionens yrkande bifallas.

Mot denna bakgrund beslutar domstolen (första avdelningen) följande:

1) Överklagandet ogillas.

2) VG ska ersätta rättegångskostnaderna.

Underskrifter